

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovvej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 68/2020 z 13. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 68/2020 a jeho uznesením z 13. januára 2021. Sťažovateľ žiada, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu zrušené a náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 415,51 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:

3. Prokurátor 21. novembra 2017 doručil Okresnému súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) obžalobu na sťažovateľa pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) v súvislosti s § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku obžaloby, z ktorého však nevyplývalo, že sťažovateľ mal zadovážovať omamné látky nielen

██████████ a ██████████ (ktorí sú konkrétne v skutkovej vete uvedení), ale aj ďalším osobám v skutkovej vete konkrétne neuvedeným (v skutkovej vete je totiž uvedené, že sťažovateľ pervitín rozpredával v meste Senica viacerým dosiaľ neustáleným konečným spotrebiteľom, medzi nimi aj ██████████ a ██████████). Skutková veta podanej obžaloby teda v skutočnosti zodpovedala právnej kvalifikácii zločinu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, a nie právnej kvalifikácii obzvlášť závažného zločinu podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

4. Túto skutočnosť si uvedomil aj prokurátor a na hlavnom pojednávaní konanom 21. mája 2018 zmenil skutkovú vetu obžaloby s privolením okresného súdu a (okrem iného) v obžalobe doplnil mená a priezviská ďalších osôb (██████████), ktorým mal sťažovateľ podľa takto zmenenej obžaloby zadovážovať omamné látky.

5. Sťažovateľ sa prostredníctvom obhajcu na hlavnom pojednávaní 21. mája 2018 proti návrhu prokurátora na modifikáciu skutkovej vety obžaloby ohradil a podrobne uviedol argumenty proti takémuto postupu. Pre prípad, ak by okresný súd zmenu skutkovej vety obžaloby pripustil, požiadal o odročenie hlavného pojednávania tak, aby sa mohol pripraviť v súvislosti so zmenou podstatných okolností skutkovej vety.

6. Predsedníčka senátu okresného súdu k tomu uviedla, že je právom prokurátora modifikovať obžalobu tak, ako je právom obhajoby k obžalobe sa vyjadriť s tým, že okresný súd o obžalobe a o prípadnej jej modifikácii rozhodne až po vykonaní dokazovania vo veci samej a vo svojom rozhodnutí sa s argumentáciou obhajoby vysporiada tak, že niet dôvodu na odročenie hlavného pojednávania, keďže na ňom budú vypočutí predvolaní svedkovia, ktorí predtým boli zákonným spôsobom vypočutí v prípravnom konaní.

7. Rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 216/2017-739 z 21. marca 2019 bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku (v ktorom sa uvádzajú ako koneční spotrebiteľia pervitínu ██████████ ██████████). Bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Bol mu uložený aj ochranný dohľad na dobu 18 mesiacov. Podľa názoru okresného súdu modifikácia obžaloby navrhnutá prokurátorom nie je v rozpore s Trestným poriadkom, keďže totožnosť skutku zostala zachovaná. Podľa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 50/2015 totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť (identitu) a vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete, toho istého skutkového deja, a preto musí byť skutok, pre ktorý je obvinený trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne iných skutočností tak, aby nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, pretože vykonávaním dôkazov sa môžu získané poznatky o skutočnosti zmeniť. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata, ktorá spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Modifikáciou obžaloby prokurátorom v danej veci došlo k zmene počtu osôb a posúdenia množstva drog, avšak totožnosť skutku ako takého sa nemenila. O zmene právnej kvalifikácie zo zločinu na obzvlášť závažný zločin bol sťažovateľ upovedomený vyšetrovateľom 13. júna 2017. Vyšetrovateľ správne

postupoval podľa § 206 ods. 6 Trestného poriadku, keďže v danom prípade neprichádzalo do úvahy vznesenie obvinenia pre ďalší čiastkový skutok. Išlo len o úpravu skutku na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, teda na základe zistenia, že sťažovateľ predával drogu i ďalším osobám, čo mení právnu kvalifikáciu.

8. Uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 106/2019-834 z 24. septembra 2019 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 216/2017 z 21. marca 2019 zamietnuté. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ zotrval aj v odvolacom konaní na námietke týkajúcej sa zmeny skutkovej vety obžaloby napriek tomu, že o ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom bolo uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 10/2019-21 z 10. januára 2019 rozhodnuté tak, že sa nezistilo porušenie zásady totožnosti skutku kladeného sťažovateľovi za vinu. Ústavný súd neakceptoval argumentáciu sťažovateľa, že sa nemôže účinne brániť proti upovedomeniu o zmene právnej kvalifikácie.

9. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 68/2020 z 13. januára 2021 bolo dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 To 106/2019-834 z 24. septembra 2019 odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 26. februára 2021. Podľa názoru najvyššieho súdu konštantná judikatúra chápe právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala. Konkrétne k dovolacej argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa zachovania totožnosti skutku a upovedomenia o zmene právnej kvalifikácie z 13. júna 2017 treba poukázať na to, že týmito námietkami sa zaoberal už okresný súd, krajský súd, ako aj ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 10/2019 z 10. januára 2019, pričom ústavný súd nezistil, že by došlo k porušeniu zásady zachovania totožnosti skutku kladeného sťažovateľovi za vinu a neakceptoval ani jeho argumentáciu o nemožnosti účinne sa brániť proti upovedomeniu o zmene právnej kvalifikácie. Najvyšší súd poznamenal v súvislosti s námietkou nezachovania totožnosti skutku, že skutkom uvedeným v obžalobe sa rozumie skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Skutok uvedený v tzv. „skutkovej vete“ musí vyjadrovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie. Zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobou a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania páchatel'a alebo následku jeho protiprávnej činnosti aspoň čiastočne, pričom na ňu nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok

individualizujú. Skutok je možné počas konania upravovať, a to v závislosti od vykonaných dôkazov a získaných poznatkov o relevantných skutočnostiach. Nemôže sa však meniť jeho podstata daná účasťou obvineného na určitej udalosti, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Okresný súd reflektoval na vykonané dokazovanie a v súlade s ním upresnil skutkovú vetu obžaloby, pričom totožnosť skutku zostala zachovaná. Námieta sťažovateľa týkajúca sa nezachovania lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie konané 21. mája 2018, na ktorom došlo k modifikácii obžaloby, je neopodstatnená. Sťažovateľ zbral termín hlavného pojednávania na vedomie 23. apríla 2018, preto zákonná päťdňová lehota na prípravu bola zachovaná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Pochybenie prokurátora pri podaní obžaloby okresný súd konvalidovať nemal a nemohol, pretože k náprave mohlo dôjsť iba v prípravnom konaní, a to postupom podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku, keďže každé zadovážovanie omamnej látky ďalšej osobe je čiastkovým útokom v rámci pokračovacieho trestného činu.

11. Pri skončení vyšetrovania sťažovateľ nebol v súlade s ustanovením § 208 Trestného poriadku upozornený na žiadnu zmenu v doterajšom obvinení. Zmenu obvinenia urobil až prokurátor na hlavnom pojednávaní 21. mája 2018. Neurobil teda v skutočnosti zmenu obžaloby, ako by sa mohlo zdať, ale zmenu obvinenia.

12. Uvedeným spôsobom došlo k zásadnému porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, nebolo uvedené, voči ktorým viacerým osobám a akým konkrétnym spôsobom sa mal sťažovateľ skutku dopustiť. Pritom platí, že skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona).

13. Po podaní obžaloby nie je možné obvineného postaviť do horšej situácie, než v akej bol pri skončení vyšetrovania, pretože skutok bol už v obžalobe vymedzený a sťažovateľ si zvolil spôsob obhajoby vo vzťahu k skutkovým okolnostiam kladeným mu za vinu, ktoré však nemohol na hlavnom pojednávaní uplatniť, pretože sa pojednávalo o obžalobe nepredvídateľne odlišne skutkovo vymedzenej až priamo na hlavnom pojednávaní. Každá zmena prináša nevyhnutnosť umožniť obvinenému pripraviť sa a navrhnúť doplnenie dokazovania. Bolo by v rozpore so základnými princípmi, na ktorých stojí Trestný poriadok, nedať minimálne reálnu možnosť sťažovateľovi navrhnúť dôkazy pri takej zmene obžaloby, ku akej došlo v tejto veci. Jeho obrana a jeho príprava na hlavné pojednávanie bola zameraná z právneho hľadiska len na obžalobou vymedzené skutkové okolnosti, hoci obrana zameraná na iné zákonné znaky trestného činu a na iný následok vyžaduje celkom iný smer, iné návrhy na vykonanie dokazovania, zisťovanie iných skutočností pri výsluchoch obvinených a svedkov.

14. Najvyšší súd v dovolacom uznesení zaujal k tejto námietke sťažovateľa stanovisko, že lehota na prípravu na hlavné pojednávanie konané 21. mája 2018 bola zachovaná, pretože termín hlavného pojednávania vzal sťažovateľ na vedomie 23. apríla 2018. Takéto odôvodnenie nezodpovedá tomu, čo sťažovateľ v skutočnosti namietal. Sťažovateľ nepopieral, že mu bol termín hlavného pojednávania oznámený tak, že lehota piatich pracovných dní bola zachovaná, ale namietal, že sa

tak stalo len vo vzťahu k popisu skutku uvedenému v obžalobe, ktorá mu bola doručená. K zásadnej zmene obžaloby došlo až na hlavnom pojednávaní 21. mája 2018, keď sám prokurátor obžalobu, pokiaľ ide o popis skutku, zmenil, s čím sťažovateľ nepočítal a nemal možnosť sa na to pripraviť v lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 247 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu je celé dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní nezákonné a situácia je taká, ako keby nebolo vykonané ani jedno hlavné pojednávanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov].

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Podľa konštantnej judikatúry nemá ústavný súd zásadne oprávnenie preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (obdobne napríklad II. ÚS 531/2020 a tam citovaná judikatúra).

18. Rozhodujúca námietka sťažovateľa spočíva v poukaze na ustanovenie § 206 ods. 5 prvej vety Trestného poriadku v znení účinnom v inkriminovanom čase, podľa ktorého ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo skutočnosť, ktorá dostatočne odôvodňuje záver, že obvinený spáchal pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, rozšíri uznesením policajt obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Podľa názoru sťažovateľa totiž vzhľadom na toto ustanovenie Trestného poriadku bolo povinnosťou vyšetrovateľa hneď potom, čo stotožnil mená ďalších osôb (konečných spotrebiteľov pervitínu), rozšíriť uznesenie o vznesení obvinenia aj o tieto ďalšie osoby, čo sa však nestalo. Následkom tohto pochybenia nebolo možné ani dospieť k záveru o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania ťažšieho následku podľa ods. 2 písm. c) § 172 Trestného poriadku. Zároveň toto závažné pochybenie vyšetrovateľa v prípravnom konaní vylučovalo možnosť nápravy po podaní obžaloby postupom, ktorý uplatnil prokurátor a odobril okresný súd (modifikácia skutkovej vety obžaloby

za situácie, keď sa tým skutková veta obžaloby dostala do rozporu so skutkovou vetou obvinenia, teda modifikácia vykonaná bez toho, aby bola vec vrátená do prípravného konania pre účely odstránenia namietaného pochybenia).

19. Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že najvyšší súd túto námietku sťažovateľa subsumovanú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) vyhodnotil s poukazom na konštantnú judikatúru tak, že „o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu... Takáto situácia nenastala“. Inými slovami, jadro argumentácie najvyššieho súdu spočíva v názore, podľa ktorého porušenie obhajobných práv spôsobom namietaným sťažovateľom bez ďalšieho nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti je podstatné, že sťažovateľ uvedený rozhodujúci právny záver najvyššieho súdu v podanej ústavnej sťažnosti nijako nenapáda a nepokúša sa ho vyvrátiť či aspoň spochybníť. Absentuje teda základný argumentačný podklad zo strany sťažovateľa, ktorý by ústavnému súdu umožňoval vyslovený záver najvyššieho súdu preskúmať. Sťažovateľ sa namiesto toho sústreďuje na ďalšiu argumentáciu najvyššieho súdu, ktorý obiter dictum sa námietkou porušenia povinnosti zachovať totožnosť skutku zaoberal a dospel k záveru, že totožnosť skutku bola zachovaná.

20. Za daného procesnoprávneho stavu [keď najvyšší súd rozhodujúcu námietku nepovažoval za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo sťažovateľ nespochybnil] mal sťažovateľ správne (vzhľadom na jeho pretrvávajúci právny názor o porušení zásady totožnosti skutku) smerovať podanú ústavnú sťažnosť (aj) proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu č. k. 3 To 106/2019-834 z 24. septembra 2019. Totiž z ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby) vyplýva, že na rozdiel od dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd má širšiu možnosť skúmania námietky porušenia práva obhajoby, keďže jeho právomoc v tomto smere nie je zúžená na porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom ako v prípade dovolacieho súdu. Sťažovateľ však podanú ústavnú sťažnosť takto nesmeroval.

21. Ústavný súd obiter dictum uvádza, že z ústavnoprávneho pohľadu možno akceptovať argumentáciu okresného súdu, podľa ktorej v danom prípade neprichádzalo do úvahy vznesenie obvinenia pre ďalší čiastkový skutok, pretože išlo len o úpravu skutku na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, teda na základe zistenia, že sťažovateľ predával drogu aj ďalším osobám, čo mení právnu kvalifikáciu. Je to tak preto, že z uznesenia o vznesení obvinenia (a rovnako z obžaloby) vyplývali síce konkrétne iba mená ██████████ a ██████████, avšak s tým, že sťažovateľ predával pervitín aj ďalším nekonkretizovaným konečným spotrebiteľom. Skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, teda výslovne počítal s tým, že ide o pokračovací delikt skladajúci sa z viacerých čiastkových útokov (nielen v súvislosti s ██████████ a ██████████), ktoré sa potom v priebehu dokazovania konkretizovali, resp. upresňovali.

22. Napokon treba uviesť, že ústavný súd sa vecou sťažovateľa (v súvislosti so skúmaním ústavnosti ďalšieho trvania jeho väzby po podaní obžaloby) zaoberal už vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 10/2019-21 z 10. januára 2019 a dospel (inter alia) k záveru, podľa ktorého totožnosť skutku

bola zachovaná. Z pohľadu ústavného súdu treba v tejto súvislosti poznamenať, že sťažovateľ sa o existencii tohto uznesenia ústavného súdu vôbec nezmienil a závery v ňom uvedené v podanej ústavnej sťažnosti úplne ignoroval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu